

Значення безперечних обставин, що не підлягають доказуванню, визнання набувають тільки за умови прийняття такого визнання судом. Про визнання стороною обставин, на яких інша сторона обґрунтовує свої вимоги або заперечення, вказуються в мотивувальній частині рішення одночасно з висновками суду про встановлення цих обставин.

Отже, можна стверджувати, що вітчизняне законодавство достатньо широко визначає підстави звільнення від доказування, так як включає до їх числа загальновідомість факту. Проте, на нашу думку, є упущенням відсутність у чинному ЦПК України положень про презумпції.

Відповідно до чинного цивільного процесуального законодавства, не підлягають доказуванню такі факти: 1) факти, визнані судом загальновідомими; 2) факти преюдиційні (вирішені), тобто встановлені судовим рішенням або вироком суду, що набрали законної сили; 3) факти, визнані стороною, якщо визнання прийнято судом (ст. 82 ЦПК України).

Список використаної літератури:

1. Штутин Л.Я. Предмет доказывания в советском гражданском процессе / Л.Я. Штутин //Академический юридический журнал. Иркутск. – М., 1963. – 186 с.
2. Масюк В.В. Презумпції і преюдиції в цивільному судочинстві / В.В. Масюк. – Харків: Право, 2011. – 206 с.
3. Гражданский процесс: Учебник. 4-е издание перераб. и доп. / Под ред. М.К. Треушникова. – М.: Издательский Дом «Городец», 2011. – 832 с.
4. Черемнов Д.В. Юридичні презумпції та фікції в цивільному процесі України: дис. ...канд. юрид. наук: 12.00.03 / Д.В. Черемнов; кер. роботи Р.М. Мінченко; Нац. ун-т «Одес. юрид. акад.». – Одеса, 2015. – 193 с.

Полуніна Ольга Олександрівна

Національний університет «Одеська юридична академія»,
асистент кафедри цивільного процесу,
кандидат юридичних наук

УКЛАДАННЯ ДОГОВОРУ РОЗДРІБНОЇ КУПВЛІ-ПРОДАЖУ ЧЕРЕЗ ВІРТУАЛЬНУ ТОРГІВЕЛЬНУ ПЛОЩУ ІНТЕРНЕТ-МАГАЗИНІВ

Отже, слід зазначити, що завдяки стрімкому розвитку комунікаційних технологій та з появою в цивільному обороті нових видів товарів, нових типів договорів і різноманітністю способів їх

укладення, спостерігається підвищений інтерес до укладання договору роздрібної купівлі-продажу.

Договір роздрібної купівлі-продажу – це договір, за яким продавець, який здійснює підприємницьку діяльність з продажу товару, зобов'язується передати покупцеві товар, що звичайно призначається для особистого, домашнього або іншого використання, не пов'язаного з підприємницькою діяльністю, а покупець зобов'язується прийняти товар і оплатити його. Він може бути укладеним в усній, простій письмовій або електронній формі.

Інтернет-магазин став давно віртуальною торгівельною площею, де покупець у інтерактивній формі обирає необхідний товар та формує собі замовлення. Оскільки пропозиція укласти договір звернена до невизначеного кола осіб та включає всі істотні умови – предмет та ціну, це є публічна оферта. У тому випадку, коли продавець повідомляє на сайті більш конкретні відомості про товар, спосіб оплати і платіжних реквізитах, покупець може оплатити товар за вказаними реквізитами та повідомити продавцю адресу, за якою слід доставляти товар. Коли покупець користується для оплати кредитною карткою, тим самим він доказує продавцю свою платоспроможність, повідомляючи йому номер картки. Продавець може перевірити його рахунок в банку й надати покупцеві платіжний чек [1, с. 39].

Серед науковців давно обговорювалося питання, чи такий договір укладено в мережі Інтернет, чи Інтернет є лише способом надання товару, аналогічним паперовому каталогу. З цього приводу Р.Б. Шишка та С.В. Резніченко виділяють дві основні точки зору: 1) вибір товарів в інтернет-магазині та формування замовлення є акцептом публічної оферти; 2) оформлення замовлення є зустрічною офертою, яку пропонує покупець [2, с. 109].

Так, відповідно до ст. 11 Закону «Про електронну комерцію», пропозиція укласти електронний договір (оферта) може бути зроблена шляхом надсилання комерційного електронного повідомлення, розміщення пропозиції (оферти) у мережі Інтернет або інших інформаційно-телекомунікаційних системах та повинна містити всі істотні умови, встановлені законодавством для відповідного виду договору.

За допомогою електронного підпису одноразовим ідентифікатором (це алфавітно-цифрова послідовність, що її отримує особа, яка прийняла пропозицію (оферту) укласти електронний договір шляхом реєстрації в інформаційно-телекомунікаційній системі суб'єкта електронної комерції, що надав таку пропозицію). Тобто електронний договір може бути укладений шляхом реєстрації на сайті та ідентифікації користувача через смс або email. Фактично йдеться про різновид «простого» електронного підпису (їх визначення практично збігаються у законах «Про електронну комерцію» та «Про електронний цифровий підпис»).

Варто звернути увагу, що загальний порядок укладення договору закріплено ст. 638 ЦК України – «договір вважається укладеним, якщо сторони у належній формі досягли угоди з усіх істотних умов договору» [3]. Оскільки Законом України «Про електронну комерцію» встановлено особливі вимоги щодо підписання електронних повідомлень, є нагальною необхідність привести норми ЦК України у відповідність з цими вимогами, зокрема, доповнити ч. 2 ст. 638 ЦК нормами щодо належної форми вираження акцепту.

Список використаної літератури:

1. Козье Д. Электронная коммерция /Д. Козье: пер. с англ. – М.: Издательско-торговый дом «Русская Редакция», 1999. – 288 с.
2. Цивільне право України: курс лекцій. У 6-ти т. Т.5. Кн. 2. Договірне право: Ч. 1. Загальні положення та договори на передачу майна у власність /Р.Б. Шишка (керівник авт. кол.), Є.О. Мічурин та ін.; за ред. Р.Б. Шишки. – Харків: Еспада, 2006. – 336 с.
3. Цивільний кодекс України: наук.-практ. комент. / За ред. розробників проекту Цивільного кодексу України. – К.: Істина, 2004. – 928 с.

Сулейманова Сусанна Рефатівна

Національний університет “Одеська юридична академія”,
старший викладач кафедри цивільного процесу
кандидат юридичних наук

УПРОВАДЖЕННЯ ПИСЬМОВОГО ПРОВАДЖЕННЯ ЯК ФОРМИ ОПТИМІЗАЦІЇ ЦИВІЛЬНОГО ПРОЦЕСУ ВІДПОВІДНО ДО СУДОВОЇ РЕФОРМИ УКРАЇНИ

Важливим етапом розвитку вітчизняної правової системи стала ратифікація Україною 17 липня 1997 року Конвенції про захист прав людини та основоположних свобод [1]. Україна взяла на себе зобов'язання гарантувати кожному, хто перебуває під її юрисдикцією, права і свободи, визначені в розділі I Конвенції. Серед таких прав особливе місце займає право на справедливий і публічний розгляд справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, яке закріплене у статті 6 Конвенції. Попри це, на жаль, наша держава вже значний проміжок часу є лідером за кількістю скарг до Європейського суду з прав людини й, як свідчать статистичні дані, найбільша кількість скарг проти України пов'язана саме із тривалим розглядом справ [2]. Причина цього криється у недосконалості судових процедур. Так, використання судом розгорнутої судової процедури при розгляді всіх